

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1142/2014
03.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Н., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Н., адв. Б.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу 2К 789/12 од 06.02.2014. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 271/14 од 02.07.2014. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Н., адв. Б.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу 2К 789/12 од 06.02.2014. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 271/14 од 02.07.2014. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу 2К 789/12 од 06.02.2014. године окривљени Н.Н. оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да на име паушала у корист буџетских средстава суда уплати износ од 3.000,00 динара, а оштећеном П.Н. на име трошкова кривичног поступка износ од 26.250,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Оштећени П.Н. је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 271/14 од 02.07.2014. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног Н.Н., а пресуда Основног суда у Брусу 2К 789/12 од 06.02.2014. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Н.Н., адв. Б.Л., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. и члана 439. став 1. тачка 3. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или пак исте укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се правноснажне пресуде против којих је захтев поднет заснивају на изјавама сведока који су сведочили против окривљеног, то јест на изјавама привилегованих сведока „с обзиром да је сведок С. – оштећеном зет – сродник по тазбини првог степена, а сведок М., сродник по тазбини другог степена“, из чега произилази да се захтевом указује да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, односно указује се на повреду закона из члана 438. став 2. така 1. ЗКП.

По оцени овог суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, су неосновани.

Одредбом члана 94. став 1. тачка 2. ЗКП прописано је да од дужности сведочења ослобођени су сродници окривљеног по крви у правој линији, у побочној линији до трећег степена закључно, као и сродник по тазбини до другог степена закључно.

Наведеном законском одредбом, дакле, предвиђено је ослобађање од дужности сведочења одређеног круга лица, то јест реч је о привилегији која одређеним лицима даје могућност да сами одлуче да ли ће у кривичном поступку дати исказ, с обзиром на однос који имају према окривљеном.

Имајући у виду да из списка предмета произилази као и из навода захтева да сведоци С.П. и М.Ч. су у тазбинском сродству са оштећеним, а не са окривљеним, то по налажењу овог суда бранилац окривљеног без основа као незаконит доказ означава исказе наведених сведока с обзиром да наведена лица и не спадају у круг привилегованих сведока, па заснивањем пресуде на њиховим исказима није учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, како се неосновано наводи у поднетом захтеву.

Стога је Врховни касациони суд са изнетих разлога захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, сходно члану 491. став 1. ЗКП одбио као неоснован.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети и окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да у радњама окривљеног је искључена противправност, чиме указује на повреду из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП и наводи повреду одредаба члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП, то јест да је повређен кривични закон одлуком о кривичној санкцији, као и да пресуда нема образложење чиме се указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП.

Дакле, у конкретном случају бранилац окривљеног Н.Н., адв. Б.Л. у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева само формално означава повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1. и 3. ЗКП због које повреде је захтев дозвољен, али не опредељује у чему се ове повреде састоје, већ суштнски у образложењу захтева оспорава утврђено чињенично стање, и указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, што не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Како је, дакле, у овом делу поднетог захтева само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, док се у суштини указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране првостепеног и другостепеног суда, као и на повреду кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП а из ког разлога захтев за заштиту законитости је недозвољен, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Н.Н., адв. Б.Л., у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.